

Lovforslag nr. L 70. Fremsat den 14. november 2006 af Thomas Adelskov (S), Jytte Andersen (S), Kirsten Brosbøl (S), Lotte Bundsgaard (S), Anne-Marie Meldgaard (S), Lone Møller (S) og Ole Stavad (S)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet

(Godtgørelsesniveauet)

§ 1

I lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet, jf. lovbekendtgørelse nr. 692 af 20. august 2002, foretages følgende ændring:

1. § 6 affattes således:

»§ 6. Hvis arbejdsgiveren ikke har overholdt sin oplysningspligt, kan lønmodtageren tilkendes en godtgørelse ved domstolene. Godtgørelsen, der for den enkelte lønmodtager ikke kan overstige 26 ugers løn, fastsættes under hensyntagen til sagens omstændigheder.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Bemærkninger til lovforslaget

I forlængelse af Højesterets dom den 12. maj 2006, der kendte beskæftigelsesministerens bekendtgørelser om godtgørelsesniveauet ulovlige, ønsker Socialdemokratiet at fratage beskæftigelsesministeren dennes bemyndigelse til at fastsætte godtgørelsesniveauet.

Beskæftigelsesministeren er efter forhandling med arbejdsmarkedets parter bemyndiget til at fastsætte niveauet for den godtgørelse, som en lønmodtager er berettiget til, hvis han modtager et mangelfuldt ansættelsesbevis i henhold til § 6 i lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet.

Denne hjemmel blev i forbindelse med lovens ikrafttræden udnyttet til, efter aftale med arbejdsmarkedets parter, at fastsætte et godtgørelsesloft på 26 ugers løn i § 5 i en til loven knyttet bekendtgørelse. Inddragelsen af DA og LO skyldtes, at hjemlen til ministeren blev indført for at sikre en parallelitet i godtgørelsesudmålingen ved de civile såvel som de fagretlige instanser.

Praksis i de forløbne 13 år har vist, at denne parallelitet har kunnet opretholdes gennem det civile og det fagretlige systems skelen til og respekt for hinanden.

I lovens levetid er der derfor ingen ansvarlig minister, der siden har følt sig ansporet til at tilsidesætte den almindelige retsudvikling ved at benytte hjemlen i § 6.

På trods heraf har den nuværende beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen i juli 2004 – stærkt ansporet af Dansk Arbejdsgiverforening – følt sig kaldet til at sænke godtgørelsesniveauet og efterfølgende til at give vedtagelsen tilbagevirkende kraft. Dette skete ved to bekendtgørelsesændringer, der som bekendt begge blev underkendt af Højesteret den 12. maj 2006. Højesteret fastslog, at ministeren i sin iver efter at give arbejdsgiverne »straffritagelse« havde handlet uden for sin bemyndigelse, hvorfor bekendtgørelserne blev tilsidesat.

Det er denne mulighed for misbrug af hjemlen, som søges imødegået ved dette lovforslag.

Enhver, der i dagene efter Højesterets dom klikkede ind på HK's hjemmeside og læste mailkorrespondan-

cen mellem beskæftigelsesministeren og Dansk Arbejdsgiverforening vedrørende ændringen af godtgørelsesniveauet, vil vide, at den nye bekendtgørelse rent faktisk er forfattet af DA uden inddragelse af nogen anden part. Dette bonkammerateri med DA førte til en fuldstændig tilsidesættelse af ikke alene den danske model, men hele det danske retssystem – hvilket har ført til, at staten nu bliver mødt med erstatningskrav fra lønmodtagere, som har modtaget for lave godtgørelser.

Sagen er efter forslagsstillernes opfattelse skandaløs og må ikke gentage sig, navnlig ikke når det er grundløst at løbe risikoen. Opgaven bliver løst forsvarligt i et samspil mellem det civile og det fagretlige system, hvorfor forslagsstillerne foreslår, at man nu i denne lov – som i alle andre ansættelsesretlige love – fastsætter godtgørelsesniveauet direkte i loven.

Lovforslaget stadfæster derfor de i bekendtgørelsen gældende rammer for godtgørelsesniveauet. Forslagsstillerne ser ingen grund til at nedsætte dette. Ansættelsesbeviset er enhver lønmodtagers vigtigste dokument i forbindelse med ansættelsen, og forslagsstillerne mener, at det kun er rimeligt, at arbejdsgiverne ansøres til at udarbejde dette ordentligt.

Forslagsstillerne er helt uenige med ministeren og DA i, at fagbevægelsen har udnyttet godtgørelsesadgangen som en ren pengemaskine og til at rejse inferiøre og bagatelagtige sager, blot for at malke arbejdsgiverne.

Forslagsstillerne har forhørt sig om disse sager i LO, og her har det ikke i forbindelse med behandlingen af en principiel sag i Arbejdsretten sidste år været muligt for parterne at finde blot én sag, som efter den nu underkendte § 5 i bekendtgørelsen ville have udløst en godtgørelse på kr. 1.000 (hvilket ville have betydet, at manglen var helt uden betydning).

Forslagsstillerne peger i øvrigt på, at der er mulighed for at foretage yderligere nuanceringer af godtgørelsesniveauet inden for de gældende rammer – som altså stadfæstes med lovforslaget. Der henvises her til, at der for tiden verserer en sag for Arbejdsretten, som kan have betydning også i det civile system, idet det

fagretlige og civile system netop har et parallelt sanktionsniveau.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at godtgørelsesniveauet på maksimalt 26 ugers løn skal fastsættes direkte i loven.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Skriftlig fremsættelse

Thomas Adelskov (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet. (Godtgørelsesniveauet).

(Lovforslag nr. L 70).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 6. Hvis arbejdsgiveren ikke har overholdt sin oplysningspligt, kan lønmodtageren tilkendes en godtgørelse ved domstolene. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med arbejdsmarkedets parter regler om godtgørelsens størrelse.

Lovforslaget

1. § 6 affattes således:

»§ 6. Hvis arbejdsgiveren ikke har overholdt sin oplysningspligt, kan lønmodtageren tilkendes en godtgørelse ved domstolene. Godtgørelsen, der for den enkelte lønmodtager ikke kan overstige 26 ugers løn, fastsættes under hensyntagen til sagens omstændigheder.«